

РЕШЕНИЕ

№ 96

гр. ***, 08.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – *, XII-И СЪСТАВ**, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и *** година в следния състав:

Председател: Н. Д. Кирилова

при участието на секретаря Теменужка Б. Д.
като разгледа докладваното от Н. Д. Кирилова Гражданско дело № 20223630101986 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл. 233, ал. 1 от ЗЗД, във вр. чл. 57, ал. 1 от СК.

Производството по настоящото дело е образувано по искова молба от Л. И. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ул. "****" № 2, вх. 4, ет. 3, ап. 7, с адрес на призоваване: гр. ***, ул. „Витоша“ № 9, вх. 3, ет. 1, ап. 35, със съдебен адрес: гр. ***, ул. „Ангел Кънчев“ № 3 чрез адв. В.В. и адв. М.П.В. - двамата от ВАК срещу Н. Виталиевна Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ул. "****" № 2, вх. 4, ет. 3, ап. 7, с настоящ адрес: с. *** обл. ***, ул. ****" № 66, със съдебен адрес: гр. ***, бул. „****“ № 53 – 55, офис 302 чрез адв. С. С. от ВАК.

Ищецът твърди, че с Решение № 135/10.02.2011 г., постановено по гр. дело № 2467/2010 г. по описа на Районен съд - ***, бракът им с ответницата Н. Виталиевна Д., бил прекратен. Съгласно цитираното решение, семейното жилище, негова собственост, било предоставено за ползване на ответницата, до навършване на пълнолетие на децата от брака: *** Л.ов Д., с ЕГН ***** и *** Л.ова Д., с ЕГН *****, като ответницата била осъдена на основание чл. 57, ал. 2 от СК да му заплаща сумата от по 41.67 лв. месечно за ползваната от нея част от жилището, находящо в гр. ***, ул. "****" № 2, вх. 4, ет. 3, ап. 7, платими до 15 — то число на месеца, за който се дължи, ведно със законната лихва, върху всяка просрочена вноска, считано от влизане на решението за развода в сила. Ищецът твърди, че децата *** и *** вече били пълнолетни, съответно на 26 г. и на 18 г., и съгласно посоченото решение за развод правото на ответницата да ползва жилището било отпаднало. Излага, че е правил многократно опити да се свърже с ответницата с оглед освобождаване на жилището на отпаднало основание, но не бил могъл да се свърже с нея, за да уредят доброволно отношенията си. С настоящата искова молба моли съда да постанови решение, по силата на което да осъди ответницата да освободи обитаваното от нея съгласно решението за развод жилище, находящо се на адм. адрес в гр. ***, ул. "****" № 2, вх. 4, ет. 3, ап. 71, поради отпаднало основание за това, както и да осъди ответницата да му заплати общо сумата от 1500.12 лв., представляваща неизплатен от същата месечен наем в размер на 41.67 лв., за срок от три години назад, считано от датата на завеждане на иска в деловодството на Районен съд – *** - 12.09.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска, считано от влизането на решението в сила, както и да му бъдат

заплатени направените по делото разноски.

С влязло в сила Определение № 2023/15.09.2022 г., съдът е прекратил производството в частта по предявения иск с правно основание чл. 56, ал. 2 от СК, поради недопустимост.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, се явява лично и с упълномощен представител – адв. В.В. от ВАК и адв. М. Пеева – Върбанова от ВАК, като поддържат изцяло предявения иск. В съдебно заседание излагат конкретни съображения в подкрепа на исканията си.

Препис от исковата молба, ведно с приложенията към нея са били изпратени на ответницата. В законния едномесечен срок, предвиден в разпоредбата на чл. 131 от ГПК, ответницата депозира писмен отговор, с който оспорва предявеният иск и моли съда да отхвърли същият като неоснователен и неотговарящ на обективната истина. Твърди, че от 2018 г. заедно с децата си е напуснала процесния имот, тъй като дъщеря ѝ започнала да учи в Професионална гимназия по ветеринарна медицина „Проф. д-р Г. Павлов“ гр. ***, където и към настоящия момент учи, както и че намерила подходящата работа, позволяваща ѝ да се грижи за децата си. Твърди, че ищецът знаел, че не живеели в жилището. Излага, че след като е напуснала процесното жилище, находящо се в гр. ***, ул. "*****" № 2, вх. 4, ет. 3, ап. 71, искът за освобождаване на обитаваното преди 2018 г. от нея и децата жилище се явява неоснователен. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърлите изцяло предявеният иск, като неоснователен, както и да ѝ бъдат заплатени направените по делото разноски.

В съдебно заседание ответницата, редовно призована, се явява лично и с упълномощен представител – адв. Ст. С. от ВАК, като поддържат становището, изразено в отговора на исковата молба и молят иска да бъде отхвърлен. В представени по делото писмени бележки излагат конкретни съображения в подкрепа на исканията си.

ШРС, след като взе предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че с Решение №135/10.02.2011 г., постановено по гр. дело № 2467/2010 г. по описа на Районен съд - ***, бил прекратен бракът между ищеца Л. И. Д. и ответницата Н. Виталиевна Д. /Н. Виталиевна Тодорова към настоящия момент/.

Съгласно цитираното решение, семейното жилище, собственост на ищеца Л. Д., било предоставено за ползване на ответницата, до навършване на пълнолетие на децата от брака: *** Л.ов Д., с ЕГН ***** и *** Л.ова Д., с ЕГН *****, като ответницата била осъдена на основание чл. 57, ал. 2 от СК да му заплаща сумата от по 41.67 лв. месечно за ползваната от нея част от жилището, находящо в гр. ***, ул. "*****" № 2, вх. 4, ет. 3, ап. 7, платими до 15 — то число на месеца, за който се дължи, ведно със законната лихва, върху всяка просрочена вноска, считано от влизане на решението за развода в сила.

Не е спорно между страните, а и от представените писмени доказателства - Договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на чл. 117 от ЗТСУ; Удостоверение за наследници № 2271/13.08.2010 г., издаден от Община ***; Договор за доброволна делба на наследствени недвижими имоти, вписан в СлВП при ШРС с вх. рег. № 801/20.05.1998 г., акт № 11, том II, парт. книга 43227 и 43228 и Обратно писмо - Договор от 20.05.1998 г. се установява, че ищеца Л. И. Д. е собственик на посочения недвижим имот.

Съдът констатира от представените заверени копия на дубликат на Удостоверение за раждане № 7-238 от 17.04.2002 г. и Удостоверение за раждане № 560144 от 15.01.2004 г., че децата *** Л.ов Д., с ЕГН *****, роден на 03.09.1996 г. и *** Л.ова Д., с ЕГН *****, родена на 15.01.2004 г. към датата на депозиране на настоящата искова молба са навършили пълнолетие.

Съдът констатира от представените заверено копие на трудовата книжка на ответницата, че последната на 19.10.2018 г. започнала работа в „Агропласмент“ АД гр. *** като разфасовчик, след това през периода от 02.09.2019 г. до 15.06.2022 г. работила като пакетировач в „Савимекс“ ООД гр. ***, а през периода от 17.06.2022 г. до 20.09.2022 г.

работила като камериерка в „****“ ООД гр. ***.

От представеното заверено копие на Регистрационна карта, издадена от Бюрото по труда гр. *** се установява, че ответницата след датата на прекратяване на последното трудово правоотношение е регистрирана в Бюрото по труда гр. ***, считано от 27.09.2022 г.

По делото е приложено Удостоверение с Изх. № УМ 53-78 от 19.12.2022 г., издадено от Професионална гимназия по ветеринарна медицина „Проф. д-р Георги Павлов“, гр. *** от което става ясно, че *** Л.ова Д., с ЕГН ***** – дъщеря на ищеца и ответницата, е записана в пет годишен курс на обучение за периода от 2018 г. до 2023 г., като към настоящия момент е ученичка в 12а клас, в дневна форма на обучение за учебната 2022 г./2023 г.

Установи се също така от приложеното заверено копие на Договор за наем от 10.09.2019 г., че ответницата Н. Д., в качеството си на наемател е сключила с лицето А.П.П. договор за наем, считано от 10.09.2019 г. По силата на цитираният Договор за наем от 10.09.2019 г., бил отдаден под наем на ответница недвижим имот, представляващ таванско помещение, находящо се в гр. ***, ж. к. *** бл. 67, вх. Б, ап. 5.

Съдът констатира от представеното заверено копие на Удостоверение за постоянен адрес с Изх. № 283 от 15.12.2022 г., че ответницата Н. Д. е с постоянен адрес в с. *** обл. ***, ул. „****“ № 66 от дата 14.03.2022 г.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по делото писмени и гласни доказателства и по-конкретно от: разпита в съдебно заседание на свидетелите В-С.С. С.В.Г., Р.И.М. и М.Х.Н., на събраните в хода на съдебното производство: Решение № 135/10.02.2011 г., постановено по гр. д. № 2467/2010 г. по описа на Районен съд - ***; Съдебно - техническа експертиза по гр. дело № 2467/2010 г. по описа на ШРС; Дубликат на Удостоверение за раждане, издаден въз основа на Акт за раждане *** от 17.04.2002 г. на Община ***; Удостоверение за раждане № 560144, издаден въз основа на Акт за раждане № *** г. на Община ***; Договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на чл. 117 от ЗТСУ; Удостоверение за наследници № 2271/13.08.2010 г., издадено от Община ***; Договор за доброволна делба на наследствени недвижими имоти, вписан в СлВП при ШРС с вх. рег. № 801/20.05.1998 г., акт № 11, том II, парт. книга 43227 и 43228; Обратно писмо - Договор от 20.05.1998 г.; Договор за правна защита и съдействие, ведно с адв. пълномощно, Удостоверение № УМ 53-78 от 19.12.2022 г. от Професионална гимназия по ветеринарна медицина „Проф. д-р Г. Павлов“ гр. ***, копие от Трудова книжка, Договор за наем, Регистрационна карта от Бюро по труда - гр. ***, Удостоверение за постоянен адрес.

Разпитана по искане на ищцата в хода на съдебното производство е свидетелката В.С.С.а. От показанията на свидетелката в.С. се установява, че познава ищеца и са семейни приятели, като в разпита си посочва, че ищеца има гарсониера в гр. ***, ул. „****“, това жилище никой не го обитава в момента, както и че преди това в жилището е живеела съпругата му с децата по назначение от съда, но срока бил изтекъл и ищеца искал да си влезе в жилището, но нямал ключове и не можел да влезе. Знаела, че ищецът миналата година ходил в полицията за съдействие да намерят ответницата и да му донесе ключовете. Ищецът ѝ споделил, че пращал писмо на ответницата, но не е получил никакъв отговор, както и че нямал никакъв ключ за жилището. Заявява, че не знаела дали има изготвен приемно-предавателен протокол за предаване на ключовете от жилището.

Свидетелката С.Г. излага, че познава ищеца от доста години, като са в добри приятелски отношения. В разпита си заявява, че: “Доколкото знам и ми е споделял, Л. притежава гарсониера в гр. ***, която се намира към болницата. Не е влизал в жилището, защото няма ключове и няма как да влезе. Не знам защо няма ключове. Той се е обърнал към полицията да намерят Н. Тодорова. Доколкото знам, апартамента е даден на жена му, заради децата докато станат пълнолетни. Не зная кога Л. се е обърнал към полицията. ... Доколкото знам, Н. Тодорова не е предавала ключовете от апартамента на Л. с приемно-предавателен

протокол. Не знам Н. Тодорова да е изнасяла вещи от жилището.... В момента, доколкото знам в гарсониерата не живее никой. Децата на Л. са пълнолетни.“.

Разпитана по искане на ответницата в хода на съдебното производство е свидетелката В.С.С.а. Свидетелката Стойчева излага в разпита си пред съда, че познава ответницата от 2002 г., като се намират в близки приятелски отношения като бивши съседи в гр. ***. Сочи, че ответницата напуснала жилището около 2018 г., защото детето *** започнало да учи в гр. *** след седми клас. Излага, че ответницата отишла заедно с детето в гр. *** , като напусна жилището в гр. *** окончателно, вземайки багажа си - лични вещи. Преди това си наела квартира в гр. *** и заминала заедно с детето и багажа им. Сочи, че им помагала за опаковането и изнасянето на багажа им. В гр. *** жилището ѝ представлявало таванска стая от жилищна кооперация, под наем. Излага също, че не знаела дали ответницата е уведомила ищеца, че напуска жилището, както и дали има съставен приемно-предавателен протокол за това, че напуска жилището. Предполага, че ответницата не е освободила изцяло апартамента, като не е изнесла домакински уреди.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелката Маргаритка Николова – приятелка на ответницата. В разпита си свидетелката Николова заявява, че знае, че ответницата е напуснала жилището на 10-ти септември 2018 г., понеже дъщеря ѝ *** била приета да учи в гр. *** и тогава двете се преместили да живеят там. Помагала им с изнасянето на багажа заедно със свидетелката Р.М., като пренесли всичкия багаж. Сочи, че когато изнесли багажа на ответницата от гарсониерата, последната оставила гарсониерата чиста и повече не била ходила там. Излага също, че не си спомня дали ответницата е уведомила ищеца, че напуска жилището. Заявява, че с ищеца не е подписан приемно-предавателен протокол, както и не са му предавани ключове.

Съдът намира, че посредством събраните гласни доказателства – показанията на разпитаните свидетели са последователни, конкретни и безпротиворечиви, депозиран и като свидетели, незаинтересовани от изхода на настоящото дело, и следва да се кредитират изцяло, тъй като кореспондират със събраните по делото писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Според нормата на чл. 233, ал. 1 от ЗЗД, наемателят е длъжен да върне вещта.

Съгласно разпоредбата на чл. 56, ал. 1 СК при допускане на развода, когато семейното жилище не може да се ползва поотделно от двамата съпрузи, съдът предоставя ползването му на единия от тях, ако той е поискал това и има жилищна нужда, а ако от брака има ненавършили пълнолетие деца, съдът служебно се произнася за ползването на семейното жилище. Постановената мярка относно ползването на семейното жилище съставлява акт на спорна съдебна администрация - не е акт на правораздаване, тъй като не признава, нито отрича материални субективни права със сила на пресъдено нещо, но определя реда и начина на упражняване на материалните субективни права. Същото важи и в настоящия случай, при който със съдебно решение № 135/10.02.2011 г., постановено по гр. дело № 2467/2010 г. по описа на Районен съд - ***, на основание чл. 49, ал. 1 от СК, във вр. чл. 49, ал. 3 от СК, е прекратен с развод брака между ищеца Л. Д. и ответницата Н. Виталиевна Д.. Упражняването на родителските права по отношение на децата *** Л.ов Д., с ЕГН ***** и *** Л.ова Д., с ЕГН *****, е предоставено на майката. Съгласно цитираното решение, ползването на процесното семейното жилище, собственост на ищеца, също е предоставено на ответницата, до навършване на пълнолетие на децата от брака: *** Л.ов Д., с ЕГН ***** и *** Л.ова Д., с ЕГН *****, като ответницата била осъдена на основание чл. 57, ал. 2 от СК да му заплаща сумата от по 41.67 лв. месечно за ползваната от нея част от жилището, находящо в гр. ***, ул. "****" № 2, вх. 4, ет. 3, ап. 7, платими до 15 — то число на месеца, за който се дължи, ведно със законната лихва, върху всяка просрочена вноска, считано от влизане на решението за развода в сила. Във всички хипотези на предоставяне ползването на семейното жилище по силата на съдебното решение, възниква

наемно отношение – чл. 57, ал. 1 от СК. Страни по него са собственикът на имота – в качеството на наемодател, и бившият съпруг, на когото е предоставено ползването - в качеството на наемател, като произнасянето по чл. 56 от СК в съдебното решение замества съгласието на наемодателя. Доколкото този акт на съдебна администрация от една страна ограничава правомощията на собственика да ползва лично вещта си, а от друга страна е противопоставен обществен интерес от по-висш порядък - гарантиране правото на жилище на непълнолетните родени от брака деца като израз на прокламираната с чл. 2, т. 4 от СК особена закрила на децата, с оглед постигането на правна симетрия в Закона е предвидено, че в случаите на предоставено ползване на съпруг, който упражнява родителските права върху ненавършили пълнолетие родени от брака деца, наемното правоотношение се учредява за определен срок – докато се упражняват тези права, когато семейното жилище е собствено на неупражняващия родителските права съпруг.

В настоящия случай, за да бъде уважена претенцията, квалифицирана по чл. 233 от ЗЗД, следва освен развалено валидно наемно правоотношение, приложение да намери и разпоредбата на чл. 56, ал. 4 от СК, като израз на водещия принцип за съблюдаване на интересите на непълнолетните родени от брака деца. Балансът между техните интересите и този на съпругът-собственик, който е лишен от упражняването в пълнота на вещното си право е намерен именно в поставянето на условия за прекратяване на наемното правоотношение, когато то е постановено в интерес на непълнолетните, а то е да са навършили пълнолетие.

Наведени са безспорни доказателства, че децата *** и *** са вече пълнолетни, като първото дете е вече на 26 г., а второто на 19 г. и съгласно посоченото решение за развод следва да се приеме, че наемното правоотношение е валидно прекратено с навършването на пълнолетие на по-малкото дете на 15.01.2022 г., а правото на ответницата да ползва жилището е отпаднало и са изпълнени предпоставките за уважаване на претенцията, основана на чл. 233 от ЗЗД.

Предвид гореизложеното е възникнало задължението на ответницата след прекратяване на договора тя да освободи имота и да го предаде на наемодателя.

Безспорно е, че между страните е съществувало валидно наемно правоотношение, прекратено с навършването на пълнолетие на децата. Основния спорен въпрос в процесния казус е наличието на надлежно изпълнение на задължението на наемателя да върне наетата вещ, съобразно чл. 233, ал.1, изр. 1 от ЗЗД.

Установи се, че ответницата е освободила процесния апартамент от лични вещи и го е напуснала заедно с дъщеря си още през месец септември 2018 г., установявайки се в гр. ***, където дъщеря ѝ е продължила образованието си в Професионална гимназия по ветеринарна медицина „Проф. д-р Георги Павлов“. С предприемането на това действие, обаче, не може да се приеме, че е изпълнено задължението на наемателя да върне фактическата власт върху вещта на наемодателя.

Наемателят е длъжен да върне наетата вещ и това той трябва да стори не само като опразни и изостави наетите помещения, а и да ги предаде на наемодателя. По своята правна същност връщането е двустранен акт на наемателя и наемодателя и то предприет от самия наемател. Връщането на наетата вещ по смисъла на чл. 233, ал. 1 от ЗЗД не е просто изоставяне на същата, а акт, предприет по инициатива на наемателя, който подлежи на доказване. Предаването /респ. връщането/ на вещта е фактическо действие и подлежи на доказване с всички доказателствени средства. В този смисъл е Определение № 241 от 26.02.2013 г. по гр. дело № 1162/2012 г. на ВКС. Съгласно трайната практика на ВКС при прекратяването на наемното отношение наемателят трябва да върне вещта, предмет на предоставеното временно ползване - не просто да опразни и да изостави наетото помещение, а да го предаде на наемодателя. Това задължение е визирано в закона - чл. 233, ал. 1 от ЗЗД. Наемателят трябва да върне наетата вещ с всички нейни принадлежности, като при връщането на имота, както наемателят, така и наемодателят имат право да искат съставяне

на опис. Задължението на наемателя е да върне имота в състоянието, в което го е приел /при отчитане на обичайното му овехтяване/, като го освободи от собствените си вещи и го предаде заедно с ключовете за достъп на наемодателя като надлежна страна по договора, а не просто да напусне имота, изпращайки ключа за него по куриер. При констатираните в последствие обтегнати отношения между тях, и липсващата комуникация по между им, не би могло да се очаква постигане на изискващото се в случая двустранно изготвяне /съгласие с всичко отразено в протокола и от двете страни/, съответно подписването му от насрещните страни. Горното не е и абсолютно необходима предпоставка, както за валидното прекратяване на договора, така и за изпълнението на задължението за връщане на вещта, и липсата на двустранно подписан протокол не може да обуслови отпадане на основните задължения по договора за наем. Наемателя следва да върне вещта, а ако има някакви притеснения от бъдещи претенции на наемодателя е имал възможност да си обезпечи с допустимите способности доказателствата за евентуалния бъдещ процес. Ответницата не само е имала възможност да изпрати нотариална покана за връщане на имота, но и задължение да стори същото, доколкото върху нея лежи тежестта да докаже връщането, и с оглед създадените се отношения между страните е следвало да предприеме инициативата за надлежно изпълнение на задължението си, и за да го установи с допустими доказателствени средства, или най - малко да се яви и предаде и ключа за помещението. Само за пълнота следва да се отбележи и, че не е необходимо да бъде определена конкретна дата за изпълнението на задължението на ответницата за връщане на имота, доколкото задължението възниква по силата на закона, незабавно след навършването на пълнолетие и на двете деца, което е станало на 15.01.2022 г. В този смисъл Решение № 214/23.01.2017 г. по т. дело № 1642/2015 г. на ВКС, II т. о., Решение № 73/08.04.2016 г. по гр. дело № 5376/2015 г. на ВКС, IV г. о. Решение № 477 от 20.07.2010 г. по гр. д. № 1091/2009 г. на ВКС, III г. о., Решение № 169 от 11.06.2012 г. по гр. д. № 84/2011 г. на ВКС, IV г. о., Решение № 73 от 08.04.2016 г. по гр. д. № 5376/2015 г. на ВКС, IV г. о., Решение № 97 от 23.07.2013 г. на ВКС по т. д. № 73/2012 г., I т. о., Решение № 131 от 13.11.2009 г. на ВКС по т. д. № 661/2008 г., II т. о. и др. В тежест на ответницата по делото беше да докаже изпълнение на това свое задължение, като не бяха ангажирани надлежни доказателства в тази насока.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че предявеният иск по чл. 233, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД, във вр. чл. 57, ал. 1 от СК е основателен и доказан и следва да се уважи.

По разноските:

Съгласно представения списък на разноските по чл. 80 от ГПК, ищеца претендира разноски в общ размер на 925.00 лева, от които 25.00 лева – държавна такса и 900.00 лева - адвокатско възнаграждение, за плащането на които са представени доказателства.

Същевременно обаче съдът като съобрази, че с исковата молба по настоящото производство са предявени два иска, както следва: първият с правно основание чл. 233, ал. 1 от ЗЗД, във вр. чл. 57, ал. 1 от СК, а вторият иск с правно основание по чл. 56, ал. 2 от СК, който е прекратен с влязло в сила определение, то ищеца не е внесъл пълния размер на следващата се държавна такса в общ размер на 80.00 лв., тъй като цената на първия иск се определя от сбора на едногодишните платежи на дължимият се наем по договора, съгласно т. 20 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК и възлиза в размер на 20.00 лв., а по вторият в размер на 60.00 лв.

Ето защо основание чл. 77 от ГПК ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ШРС сумата от 20 лв. – доплащане на държавна такса по иска.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответницата дължи на ищеца сумата от 900.00 лева, представляваща направените от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение в хода на настоящото производство, съгласно представен списък.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 235 от ГПК, съдът

ДЕЛИИ.

Г Е Ш И:

ОСЪЖДА Н. Виталиевна Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ул. "****" № 2, вх. 4, ет. 3, ап. 7, с настоящ адрес: с. *** обл. ***, ул. ****" № 66, със съдебен адрес: гр. ***, бул. „****" № 53 – 55, офис 302 чрез адв. С. С. от ВАК **да върне вещта - жилище с адрес: гр. ***, обл. ***, ул. „***№ 2, вх. 4, ет. 3, ап. 71, като го освободи и предаде ключовете от същото** на Л. И. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ул. "****" № 2, вх. 4, ет. 3, ап. 7, със адрес на призоваване: гр. ***, ул. „Витоша“ № 9, вх. 3, ет. 1, ап. 35, със съдебен адрес: гр. ***, ул. „Ангел Кънчев“ № 3 чрез адв. В.В. и адв. М.П.В. - двамата от ВАК.

ОСЪЖДА Н. Виталиевна Д., ЕГН *****, **да заплати** на Л. И. Д., ЕГН *****, **сумата от 900.00 лева** /деветстотин лева/, представляваща направени по делото разноски на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, представляваща адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък.

ОСЪЖДА Н. Виталиевна Д., ЕГН *****, **да заплати** по сметка на Районен съд – *** **сумата от 20 лв.** /двадесет лева/ – доплащане на държавна такса по делото.

Решението подлежи на обжалване пред ***ски окръжен съд в двуседмичен срок от датата на обявяването му на страните.

Съдия при Районен съд – *:** _____